

Дамян Дамянов

Не трябва да те търся...

Не трябва да те търся. Няма!
Не бива да те виждам. Няма!
Не можеш да ме любиш. Няма!
Завинаги от теб ще си отида.
Ще се превърна в сянка – невидимка.
И цял в мълчание ще се зазидам!
Но само, само да не те обичам –
това не мога да ти обещая!...
И страшното тогава ще настъпи:
останала съвсем, съвсем без мене,
без мойте тромави и тежки стъпки,
без моя поглед, без гласа ми дрезгав,
без моята любов, така безкрайна,
ти цялата във студ ще се загърнеш,
от себе си сама ще се уплашиш.
И пак във всичко ще ме преоткриваш:
ръцете ми – в прегръщания вятър,
очите ми – в звездите дето падат,
гласа ми дрезгав – в тишината мъртва,
а любовта ми – в цялото пространство.
Когато се уплашиш, ме извикай!
Където да съм, твоя глас ще чуя,
защото все ще слушам тишината...
Ако е късно, о, ако е късно,
отдън земята жив аз ще изляза,
ще тръгна с ветровете, със звездите,
със тишината, с цялата вселена,
със всичко, от което съм направен.
Ако не аз, то моята мечта.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8696>]